

רעיון שבועי ללימוד בשולחן שבת אצל משפחת ביסטריצקי ♦ לע"נ זיידע הרב יהודה לייב בן מרדכי ע"ה

שיחת קודש

מִצְוֹת לְמִיחַת צְדָקָה

דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (פרשתנו, פרק כה, פסוק ב) "לִי" – לְשָׁמִי (רש"י)

אם נעזין בלשון הפסוק, אנו עלולים לגלות בעייתיות לכאורה בנסוח: מדוע לומר "ויקחו לי תרומה", אם הפונה היא דוקא לפעלה ההפוכה – נתינת תרומה? לא היה מתאים ומדויק יותר לומר "ויתנו לי תרומה"?

אלא שבמלה הבודדת הזו, התורה רוצה ללמד אותנו פרט יסודי. על נתינת התרומה לצדקה אין צורך בכלל להדגיש שהיא "לשמי". זה שהעשיר ובעל הממון חייב לתת צדקה לשם ה' ולא בשביל רוח אישי, זה דבר מובן מאליה. הוא עבד קשה ועמל כדי להשיג את הכסף, ועצם זה שהוא נפרד מהכסף בלב שלם ונותן אותו למישהו אחר, מן הסתם הוא עושה זאת "לשמי", למען שמו ובגלל צויו של הקדוש ברוך הוא.

אבל העני והמסכן שלוקח את התרומה לצדקה, הוא לוקח אותה בשביל עצמו. הוא רוצה להביא קצת לחם וחלב הביתה, להחיות את נפשות בני ביתו. אך גם הלקיחה, מרמזת התורה, צריכה להיות לשם הקדוש ברוך הוא, "ויקחו לי תרומה". איך לוקחים צדקה לשם ה'? כשמרגישים ומבינים שאת חלקת העשיר קבע בורא העולם בעצמו. אם כל הצרכים של כלם היו מספקים במלואם, לא היה מתקיים משג הצדקה בכלל. לכן, הקדוש ברוך הוא בעצמו החליט שהעשיר יהיה עשיר ויתן מכספו, ושהעני יהיה עני ויקבל מכספו של העשיר. אם כן, העני צריך לקחת את כספי הצדקה שנתנו לו, לא לשם עצמו, אלא לשם ה', כדי שבעולם תתקיים הצדקה על פי רצון ה'.

(לקוטי שיחות, חלק ג, עמוד 908)

סיפור

בִּשְׁם שְׁנַנְנָם לְבָרִית

לבנו של הרבי ה"צמח צדק", הרבי המהר"ש, נולד בן. סעודת המצוה של ברית המילה מתכננת להיות ענקית ורבת משתתפים. בלילה לפני הברית, ההכנות בעצומות והתכונה רבה. כפמיות עצומות של אכל מונקות, עופות ובהמות נשחטים, והממלה גדולה.

אחרי מצות הלילה קרא הרבי למשמשו, והורה לו לגשת לבנו, אבי הרף הנמול, ולומר לו שהברית לא תתקיים מחר. בדרך לבצוע שליחותו של הרבי, עבר המשרת דרך חדרה של הרבנית, רעינתו של הרבי. היא חשה במשהו, והתחילה לחקור אותו. הוא ספר לה על השליחות שהטלה עליו, והיא צותה עליו לשוב על עקביו.

כעבור זמן מה, שוב קרא הרבי למשמש, ושאל אותו האם הוא העביר את המסר לבנו. הוא ספר לרבי שהרבנית עצרה אותו ומנעה ממנו לבצע את השליחות, והרבי שוב הורה לו לגשת ולומר לבנו שהברית לא תתקיים מחר.

הרבנית הבחינה בכך, ונכנסה לחדרו של הרבי. "הכל כבר מוכן לקראת הברית מחר", אמרה הרבנית. "מה אתה רוצה?". והרבי לא השיב לה דבר. למחרת, כשהגיעה שעת הברית, התאספו כבר כל המזמנים, בני המשפחה, אנשי העיר והחסידים. הרבי כבד בסנדקאות, ישב כבר על ה"פסא של אלנהוי", והתינוק הובא למקום. המוהל בדק את התינוק וקבע שאי אפשר לערף את הברית קעת. הברית לא התקיימה, כמובר.

כעבור מספר שבועות נקבע מועד חדש לעריכת הברית, והפעם, לא הזמן איש. הכל נעשה בחשאי, על פי הנחיות הרבי. הרף הנמול היה הרבי הרש"ב.

(תורת שלום - מתרגם, חוברת ה, עמוד 24)

זוכרים את זיידע

מאז שעברו זיידע ע"ה ותלכחט"א בובי שתחי' לגור בירושלים - אהבו אותם על תושבי העיר. החבר הכי טוב של זיידע במשך שנים אלו היה הר"ח חנוך שיחי' גליצנשטיין.

